

Hva mener sjamaner om det som kalles egoet? For mange mennesker snakker om egoet. Men ingen kan peke på hvor egoet befinner seg. Det er like lite fysisk tilsted som sinnet og hukommelsen er det.

I noen sammenhenger lovprises egoet. Men for mye ego kan være for mye. Da er det av det onde. I andre sammenhenger kan man høre at man må transcendere egoet, for egoet er det som står i veien på reisen fra hverdagsbevisstheten til det hellige.

For egoet lovprises i blant, som det også fordømmes. Disse talemåtene kan kanskje sette oss på sporet. For i talemåtene ligger bedømmelse.

Kan egoet være den indre bedømmelsesfaktoren, den skala man dømmer seg selv ut fra, den man dømmer andre ut fra og den man måler, veier og dømmer de situasjonene man kommer opp i ut fra?

Hva er så funksjonen av en slik bedømmelsesfaktor?

Bedømmelsesfaktoren forteller oss hva som er bra, hva vi ønsker oss og vil ha og hva vil for all del vil unngå å bli identifisert med og blandet opp i.

Den deler verden i to. Og grunnlaget for disse valgene springer ut fra en myriade av erfaringer som har skapt bevisste og ubevisste sympatier og antipatier i hver enkelt.

De videre følgene av denne dommen, altså av egoet, er at det ekskluderer, det begrenser vår erfaring og adskiller oss fra Den store plan som vi alle er en del av. Ofte adskiller egoet oss fra det å ekspandere, det å vokse mot frihet og helhet, ut over frykt og begrensninger. Egoet kan hindre oss i å erfare kontakten og samhørigheten med universets store kraft. For egoet vil det trygge og tilvante. Egoet vil det som har vært.

Egoet har sterke allierte på sin side. Den sterkeste egoalliansen er følelser. For når vårt ego bekreftes, skjer det gjennom det vi kaller gode følelser. Når vår indre antipati røres ved, får vi dårlige følelser. Disse følelsene kan fylle oss så totalt. Derfor gjør de at vi sjelden kan se at vi er en brikke i et spill som styres av en dypere instans i vårt indre.

Som nevnt står egoet i veien for opplevelsen av helheten. Egoet velger ut en del av totaliteten, idylliserer den og demoniserer eller svartmaler andre siden ved medmennesker eller tilværelsen.

Egoet gjør tusen forsøk på å opprettholde en illusjon i en verden der det eneste konstante er forandring. Ego bidrar til stagnasjon.

Ingen har en fast og endelig identitet. Den som tror det er fanget i identitetillusjonene. Den jobbidentitet eller Persona man kler på seg, ekskluderer mange andre identiteter, man begrenser altså seg selv og egne muligheter.

Gjennom den avgrensning og splittethet som egoet skaper, gir egoet opphavet til frustrasjoner, illusjoner og skuffelser, som det at ting ikke er i orden og at ikke noe er som det burde være, at ikke noe er i orden.

Enhver våkne fra egoillusjonene. Ett av skrittene kan være å gå fra å kjenne at man har få livsvalg og muligheter til mange.

Spørsmålet er ikke om Gud er en kjærlig Gud, men om jeg og du er kjærlige mennesker. Er vi gode mot oss selv, og mot jorda? Spørsmålet er neppe om universet er godt mot oss, men om vi er gode mot universet.

Var vi det ville neppe jorda og universets krefter slå tilbake mot oss på den måten det skjer nå for tiden. Man høster som man sår....

I stedet for bekymringer, som også kommer fra egoet: Gjør noe gledelig. Gå en tur i fint vær eller uvær, ta med deg søppel hjem fra skogen, les en oppløftende bok, en av de som står ulest i hylla di, tenn et lys for en annen, gjør en hjelpende innsats for noen som trenger det, gi penger til flomofre.

God flyt skaper tilfredshet. Ego står for stagnasjon. Å vekke nye interesser kan bringe deg videre. Når interesse og anelse går hånd i hånd, kan veien føre ut over kjente horisonter...

Gjennom årvåkent og med klarhet å pleie et ydmykt ønske om å bli et bedre menneske, kan egoets forsvarsstrategier og bedømmelsesmekanismer erfares. I et stillestående sekund, som i en visjon kan det komme tydelig til syne. Så kan man sende medfølelse til denne mekanismen.

Har man det bedre uten disse egomekanismene?

I alle fall kan man kjenne mer bekymringsløs frihet. Som da man var barn. Noen ganger kan man begynne å le uten grunn. Det er helt latterlig. Slikt kan det skje når den mysteriøse forandringen foegår innenfra.

Ailo Gaup.